

ÖHMAN, FRANS AUGUST

**Apollo : poetiska försök, innehållande
sånger, namnsdags- och födelsedags-
gratulationer m.m. / af F.A. Öhman ...**

Oscarshamn : Öhman
1857

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

OHMAN, F.A.

Vitt. So.
(Bv)
o

Oscarhamm
1857

Kungl. bibliotek

0 0000 000085119

1857
Första utgåvan
1857

Apollo.

Poetiska försök,

innehållande Sånger Namnsdags- och
Födelsedags-Gratulationer m. m.,

af F. A. Ohman,

samt

Sånger och Visor af flere, dels kände, dels
okände författare.

Oscarshamn 1857; på F. A. Ohmans förlag.

Aspollo.

Poetiska försök,

innehållande Sånger, Namns- och Födelsedags-
Gratulationer jemte andra tillfällighetspoesier

af

F. A. Ohman,

samt

Sånger och Visor af flere, dels kände, dels
okände författare.

Oscarshamn 1857; på F. A. Ohmans förlag.

Alloque

Alloque

Alloque

Alloque

Alloque

Alloque

Oscarshamm 1857; hos C. W. Reinius.

Förord.

Innan jag vågar framlägga dessa poetiska försök för en literärt bildad allmänhet, finner jag det vara min pligt, att anhålla om ett välwilligt öfwerseende med de många fel, som, enligt poesiens regler, torde af en sträng granskares skarpa öga komma att upptäckas. — Slutligen vågar jag, att hos de herrar författare, hwilkas arbete jag uti denna samling intagit, anhålla om tillgift för min djershet, hwilken ej föranledts af någon annan beräkning än den, att jag funnit mina egna försök alltför knapphändiga; jag skall wist icke söka att tillwinna mig priset på bekostnad af någon annans namn, utan will jag, för att wisa hwilket som är af egen fatahur, beteckna desamma med: F. A. Ö., då deremot hwarje känd författare af det jag lånat, skall finna sitt namn eller sin wanliga signatur.

F. A. Öhman.

Afsked till min Apollo.

Min förstfödde son jag dig sänder,
 Att träda på werldsbanan ut,
 Och må du med werksamma händer
 Arbeta till's tiden ta'r slut; —
 Men må du dock aldrig förglömma
 Att Jupiter ej war din far;
 Ty wet att Latona, den ömma,
 Ej mera på Delus fins qwar.

Kan du, likt din kajman, ej ställa
 Till rätta, hwad Amor förstört.
 Och med dina pilar ej fälla
 Det hjerta som kärlet ej rört,
 Låt modet ändå icke falla,
 Fast sorgen kan kännas dig tung;
 Med sång och musik du skall falla
 Fram glädje hos gammal och ung.

Men kan du dock dermed ej lyckas
 Att vinna ett odelat pris,
 Försök ej om segren att lyckas,
 Då först skall man kalla dig wis,
 Då först är du wärdig att wara
 Arbetarens förstfödde son
 Och gör dig nu redo att fara
 Din fattige fader ifrån.

— **Affsedet.**

Denna ring tag till ett minne!
 Wänskap, kärlek ger den dig,
 Följde ödet blott mitt sinne,
 Ständigt bleswe du hos mig.

Sällhet bodde i mitt hjerta;
 Då hos dig jag fann mitt wäl,
 Kom den bittra affseds smärta —
 Hulda wän, farwäl, farwäl!

Den swermiske ynglingen.

Ser jag stjernorna sprida sitt flammande sken
 Öfwer stog öfwer blånande sjö,
 O! då grips jag af längtan att flytta dit hän,
 Till den ewiga kärlekens ö!

Från Australien kommer en kylande wind,
 Bring min hydda den rasar så wild;

Uf! hur länge skall sårnaden bleka min kind —
Skall jag dikta din leende bild?

O, der uppe! wid himmelska stjernornas dans,
Skall jag wigas wid henne, en gång,
Som här nere på jorden för mig endast fanns
I min bön, i min ensliga fång!

Lyft af tindrande stjernor jag styrer mitt lopp
Mot en wif utaf him'len den blå —
För att bygga en hydda, af kärlek och hopp
Och att bo der för ewigt — wi två!

Hwisperdalen.

Det hwissar i den stilla dalen, hwem hwissar der?
Det är ett slag af Näcktergalen, det bäcken är;
Nej bäcken stannat, tyft fogeln är,
Det är wäl annat som hwissar der.

En jungfru satt med krans i håren, wid hwi-
sperbäck,
Som engel mild, som ros om wåven, så frisk,
så täck;

Hon hwistlar trogen: "min natt är lång,
Så hemst är stogen, kom hem en gång!"

Det suckar i den stilla dalen, hvem suckar der?
Det är wäl duswans suck i alen, det floden är;
Nej duswan lilla ej suckar så —
Och Nehn är stilla, hvem suckar då?

En yngling, inom fängselmuren i mörker satt,
Han suckade och kring naturen ljöd sucken matt:
"Jag kommer, Clara! — men när, wet Gud!
Låt kedjan swara, — hon är min brud!"

Den fångne yngling dog i bojan, på Falken-
borg,

Och hwispertrö'n i låga bojan, hon dog af sorg;
När Swanen landar wid blomsterffär,
De trognas andar då mötas der! —

När solens första strålar glimma på klippans
rand

Och blanka silfwerfiskar simma wid stenig strand,
En hwar som fiskar, då höra kan,
Att när hon hwistlar — så suckar han.

Afskedets stund.

Tänk någon gång på den hvars hjerta gömmer
 Din englabild så troget inom sig,
 På den som ofta hela werlden glömmet
 Att blott i stillhet tänka få på dig.

Tänk någon gång när du en blommas plockar,
 På den hvars lif så söga blommor har;
 Som ewigt mins de rika ljusa lockar,
 Och ewigt mins ditt blåa ögonpar.

Tänk någon gång när dagens sol sig sänker,
 Och fiskarn satta gungar hem från sjön,
 På den som ewigt ewigt på dig tänker
 Och be'r för dig till Gud så mången bön.

Tänk någon gång när nattens klara stjerna
 En hälsning wintar ifrån fästet blå,
 På den hvars tankar flyr till dig så gerna;
 Nej, glöm du mig — jag mins dig nog ändå!

Helsning till Våren.

Wälkommen, o Vår! af hela mitt hjerta,
 Helsar jag Dig, Du upplifwar min häg,
 Wänligt Du bortlysser sorger och smärta,
 Väcker till lif, hwad i dödsdwala låg;
 Bäcken Du lossar från isiga band;
 Glad dansar böljan wid blomsterklädd strand.

Herrlig är taflan, o Vår, som Du målar
 Widt omkring fälten, på grönbottnad duk;
 Allt i naturen af glädje nu strålar,
 Sjelfwa den stelnade jord blifwit mjuk.
 Albrige mannen, som stödd mot sin staf,
 Minnes sin ungdom — förgäter sin graf.

Wår! Dina budskap, i luften hör's sjuunga
 Glädtiga sånger, med fröjdesfull röst,
 Deruti instämna gamla och unga
 Brisande Skapar'n med fribfulla bröst;
 Sippan, på ängen, gladt nickande står,
 Helsar Dig wänligt: "wälkommen, o Vår!"

Glada, små barnen, i solstenet leka,
 Byggande hus utaf qwistar och sand;
 Kärligt och tjusad syn's ynglingen smela
 Sin älskade, sköna och tråkta des hand;
 Nöjda och fälla bestinna de sig,
 Herrliga Wår! uti skötet hos Dig.

Ungmö'n med rofor på kinden, nu wallar
 Dansande fåren, i grönsfande sfog,
 Ungerfwen, hurtigt fin wifa nu trallar,
 Sköter med styrka fin hacka och plog;
 Dufwan, hon fuckar sitt kåra: "hu, hu!"
 Snart ropar Göken sitt glada: "ku, ku!"

Åk, hwilket lif! uti gräs och i stubbar
 Orrarne spela och Tjädarne lyf;
 Flickor och gossar, ja gummor och gubbar
 Gifwa hwarandra mång' kärlesfull lyf.
 Allt andas hälsa, af kärlek och fröjd
 Jublande fånger uppftiga i höjd.

Ja! han är borta, den gäst wi än minnes
 Han, som of strämt med sitt frostiga flägg,
 På våra fält, våra berg han ej finnes,
 Ej wi derfor stanna qwar inom wägg.
 Nej! ut att njuta, enhwar som förmår.
 Utaf naturen, ty nu är det Wår!

F. A. S.

Champagne-winet.

Drick: de förfluga de fusande
 perlorna: drick.

Skynnda: det ljufwa, det ädla, det höga
 Söker du fåfängt, se'n anden förgif.

Dåren, som fäste wid skummet sitt öga,
Watten, blott watten på läpparne fick.

Njut: de förswinna, de tjusande
stunderna: njut.

Utterst förfinade, känslan och löjet
Keta, och domna, i samma minut.
Snappa i flykten behaget och nöjet:
Högst är raketten, i det han går ut.

Snar är på jorden den rusande
glädjen, ack! snar.

Fångad af ynglingens spända förhoppning,
Än nr en druswa föräblad och rar,
Än från en mun, lik en ros i sin knoppning,
Strax till sitt hem öfwer molnen hon far.

Drusworna.

Pressa din druswa,
Med dig, att dricka;
Rantorna skakas af höstwinden mer.
Älsta din kruswa,
Blygsamma flicka,
Tag hennes kysfar, och bed ej om mer.

Drusfvarna tåras:
 Kärleken blicke
 Glöddande fram ur din rusiga själ!
 Nej! om det våras
 Mer eller icke,
 Skulle den dödlige weta det wäl?

Kasta din luta:
 Berlorna falla,
 Skönhet är flyktig, som himmelens wind.
 Upp då, att njuta,
 Unglingar alla!
 Än bor der rodnad på flickornas kind.

Än bor i drusfwan
 Kärlek och glädje!
 Sjung och förgät hwarje tryckande nöd.
 Wänlig, som dufwan,
 Löp på den wädje-
 bana, som ungdomens féeskara bjöd.

Stjernorna stänka
 Glädje på jorden:
 Drick och war glad i din wisnande lund.
 Norrskenen blänka,
 Herrlig är Norden
 Äfwen i qwällens romantiska stund.

Dryckesång på första Maj. *)

Alla skola muntra vara,
 Uppå denna glädjens dag;
 Låta alla forger fara
 Efter gammal sed och lag;
 Ty Bacchus will oß wedergicka
 Och han bjuder hwar och en,
 Att med fröjd, dock måtta, dricka
 Märj i våra swaga ben.

Första glaset bör wi tömma
 För vårt kära fosterland,
 Men derwid dock ej förglömma,
 Att wi knutit brödraband;
 Wi ha lofwat, att förswara
 Med vårt blod, vår broders jord
 Och som owän straxt förklara
 Den, som icke håller ord. —

Andra glaset, det bör vara
 För vår konung och hans slägt;

*) I händelse någon af de herrar, som woro när-
 warande wid det glada tillfälle, då denna sång
 af des, då något uppyrnde, författare första gån-
 gen blef affjungen, slulle så se detta blad, så tag
 med samma emot en broderlig helsning från
 F. N. D.

Mätte lagn och lycka para
 Sig med hvarje vindens slägt
 Och förtroget dem åtfölja
 På des framtids dolda stig,
 Att på Swithjods land och bölja
 De må nöjda — finna sig!

Tredje glasets wi nu dricka,
 Som det höfves hvarje man;
 Ty sin maka eller flicka —
 Swensfen ej förglömma kan!
 Ja, en skål! en skål för qvinnan.
 En hvar, tacksamt dricka bör!
 Hon, den hulda flyddarinnan
 Mannen glad och lycklig gör!

— — —
 War trogen!

Wid wassen af den krökta ström,
 Som tyckes kärlet, kärlet fusa,
 Låt ömma känslor dig förtjusa,
 War lycklig, älska, njut och dröm.

Man wet, den under kärleks twång,
 (Uå, hwilket twång!) sig hunnit gifwa,
 Bör första känslan trogen blifwa;
 Ty hjertat älskar blott en gång.

Ditt lugn du aldrig återfår,
 Då du mot trogen kärlek bryter;
 Om tusen band du sedan knyter,
 Skall ångern följa dina spår.

Åh nej! blott bröst mot bröst förent,
 Kan sig i ädla känslor sluta,
 Och hjertat utan måttighet njuta
 Ett nöje, som likt ljuset, rent.

Den unge älskaren.

Hur ljuf och skön är gossens wår,
 Hur sorgfri för det mesta!
 Men wara kär wid sexton år
 Ej alltid är det bästa.

I själen slå bekymren ut,
 Och kindens rosor swiuna:
 Roman och hospital till slut,
 Och asgrund och en qwinna!

Åh! Hymens fröjd är rätt och slätt
 En myrtenqwist kring pannan,
 Och paradiset och lazarett,
 De ligga wid hwarannan.

Hur varmt du kysser Chloris' läpp!
 Kom henne ej för nära;
 Gad' heldre bort, att rida läpp,
 Och inlägg någon ära.

Blott gift dig ej; war alltid fri,
 Will du jag ställ dig rosa;
 Ty kärleken är poesi;
 Men äktenskap är prosa.

Doc, i rötmana'n föddes du,
 Och fick ett bett, deß wärre!
 Som ingen doktor hjälper nu,
 Och icke ens wår Herre.

Derföre wälj, till dagligt brud
 En älskarinna gerna,
 Men köp dig tidigt en peruk
 Till omslag för din hjerna.

Och älska och blif äkta man,
 Eyd willigt Hymens scepter,
 Och slå dig ut, som bäst du kan,
 Men jag gör det ej efter.

Jägar-Sånger.

När solen går upp öfver skogens bryn,
 Med strålande koger i hand,
 Och skjuter sin pil genom mörkblå skyn
 På glimmande watten och land,
 När björnarna skryda från fjellen ner
 Och örnen på rof sig till hafs beger,
 Då klingar jägarns sång,
 Med jublande hornens gång,
 Hurra! hurra! hurra!
 Och på sin arm han bössan tar
 Och utåt skogen drar.

Med flämtande kopplet, lätt i sitt fjät,
 Han spejar på ljungbewärt mo;
 Och jagar de trippande rof i nät,
 Och fäller det snabbfota lo.
 Gällt bergena ljuda af jägarns ställ,
 Högt björnarna brumma wid stottens knall,
 Då klingar jägarns sång,
 Med jublande hornens gång,
 Hurra! hurra! hurra!
 Wid bössans blyt, som kräfwer blod,
 Allt stupar för hans lod.

I skyn drillar lärkan, från grönklädd dal
 Hörs bäckens porlande fall,
 Och hjortarne dansa i löfklädd sal,
 Och dufworna lysas i tall;

I menlösa, smelen hvarann i fred,
 Men skuter på eder hasörn ned;
 Då klingar jägaras sång,
 Med jublande hornens gång,
 Hurra! hurra! hurra!
 Med blodigt bröst, mot klippans brön,
 Han störtar död från sky.

När jägarn nalkas om qväll'n sitt tjåk
 Med björnen på rygg öfver hed,
 Hans mö honom väntar, så nöjd och sakt
 Hon ser åt den grönlädda led.
 I böljan går solen med purpurind;
 I blommorna waggas en aftonwind;
 Då klingar jägaras sång,
 Med jublande hornens gång,
 Hurra! hurra! hurra!
 Och snabb som pilen med wingad fot
 Hon ilar jägarn mot.

Hör göken, han gal uti flogen:
 Cu, cu! cu, cu! cu, cu!
 Och duswan sin make trogen,
 Hon suckar: hu, hu, hu!
 War thst! war thst!
 Der ljuder jägaras horn,
 Lyhna! hör du jägaras horn!
 Lyhna! lyhna! hör du jägaras horn!

Med tårar uti sitt öga
 Står blomman i sin knopp,
 Och blickar upp mot det höga,
 I himmelen bor deß hopp.
 Och trasten slår i tallens topp,
 Och swalan på wingen hon hastar sitt lopp,
 Den skönsta morgon här uppå jorden.
 Är wärmorgonen här uti Norden.

Sjömanssång.

När stormen öfwer hafwet flyger
 Och wi för underseglen gå,
 När i närseglens rundning smyger
 En sakta bris från himlen blå: —
 På drillen och kompassen hwilar
 Min säkra, aldrig störda blick —
 Jag suckar: ack! och tanken ilar
 Till henne, som mitt hjerta fick.

När trolös wind sig börjar stöta
 Emot det streck wi ännu gå,
 Och bidewind ditt an wi stöta,
 Att präsfa för hannen nå: —
 Då tänker jag hur ödet kastar
 I hoppets segel ofta back; —
 Demotståndlig tanken hastar
 Till henne, och jag suckar: ack!

Men se, då vinden herrligt rhymer!
 Att braska fyrkant, upp hwar man!
 Läfeglens massa himlen skymmer,
 Stolt gungar sleppet af och an.
 Hur skönt är det att framåt gunga,
 Från afdrift fri, i lyckans hamn! —
 Förtjusad! och jag börjar sjunga
 Vid minnet af den huldas namn.

Landtsflickans klagan.

Förgäfwes uppå stigen jag dig att möta gå,
 Jag lyfnar, ropar, och jag lyfnar åter.
 Det wädrer är, som blåser, det böljan är, som slår,
 Men wänness röst sig intet höra låter;
 Och skarne de gå
 På himmelen den blå;
 Så wandra mina tankar och ingen hwila få,
 Så länge jag ej finner den jag söker.

En tid det war så roligt, — den tid förswun-
 nen är,

Då wänskap du för mig i hjertat hyste;
 När jag gick ut åt lunden, så war du för mig der,
 Det minnas himlens stjernor som öf hyste.
 Det löftet du mig gaf,
 Att bli min tröst och staf;

Och om det wore större, det stora, wida haf,
 Det rymde aldrig glädjen, som jag kände.

Och jag har älskat fader och jag har älskat mor,
 Men dig jag älskat mera, än jag borde;
 Ty aldrig än i werlden en kärlek fanns så stor; —
 Kanhända att en synd jag deri gjorde!
 Min mor jag gråtit har
 Och jag har sorjt min far;
 Men aldrig större smärta jag i mitt hjerta bar,
 Än den, mig wännen gjort, som mig förskjutit.

En winter har förflutit — den wintren war
 mig lång,
 Jag önskade den mången gång till ända:
 Du war i mina drömmar, du war uti min sång,
 Du war i mina tankar wid min slända;
 Men wären återkom,
 Fast grön, dock glädjetom;
 En annan fått det hjerta, som war min egendom,
 Jag aldrig derpå tänker utan tårar.

Och solen ser jag smälta på bergen is och snö,
 Till klara wattenbäckar, som förswinna;
 Men i ditt falla sinne kan hon ej göra tö,
 Att dina ögons källor mände rinna;
 Och liljorna de gro,
 Och foglarna i ro
 De qwittra uppå qwisten och bhgga sina bo;
 Men jag går ensam sorgsen stackars flicka.

När dufwan blifwer enka hon sig tillfreds ej ger
 Och hennes hjertesår kan ingen lisa;
 Men döden henne finner när solen rinner ner,
 Och slutar hennes qual och klagowisa:
 Som hennes dömnar af
 Mitt hjerta med sitt awaf,
 Och lifsom gröna trädet, som fälldes i sin saf,
 Stall snart min unga hjerteblood förstelna.

Farwäl min ferda fällhet, farwäl du fallfa
 vän!

Jag dig förlåta kan, men aldrig glömma;
 Du mig har öfswergifwit men jag dig älskar än:
 Jag känner det på tårarne, som strömma.
 Du skall min bår, kanske,
 Med torra ögon se,
 Men bli de förr ej wäta, så blifwa likwäl de,
 När du inför din Gud en gång skall swara.

Farwäl, I klara stjernor, I liljor små, farwäl!
 Farwäl, du snälla sista, med din tunga!
 Ih snart i himmelriket, Gud gifwe det, så wäl
 De heliga Guds englar för mig sjunga.
 Farwäl, du gröna strand,
 Jag sutit på ibland,
 At wännen plockat rosor och knutit önskebånd!
 Farwäl allt hwad jag hållit kärt på jorden.

Rudolf.

I tornets djup, fördold för werldens öga,
 Wid lampans sfen den trogne Rudolf satt,
 Och hoppets milda stjernbild i det höga
 Ej någon stråle spred i fängslets natt.
 Då smög sig tyft hans brud, wid dagens ljus-
 ning,

I wäpnardrägt kring tornet utanför:
 För bådas hjertan, hwilken stund af tjusning
 Hon honom ser, han henne hör! :

Och när han henne ser wid tornet stanna,
 Med loftar swäfwande för himlens wind,
 Och englars ofskuld på sin rena panna,
 Och blygsamhetens rodnad på sin kind,
 Då wäcktes åter lefnadshoppets tjusning
 I fängslets natt, der han satt innanför:
 För bådas hjertan, hwilken stund af tjusning,
 Han henne ser, hon honom hör! :

Minuten.

Åt hur hastigt flyger ej minuten!
 Ingen döblig hindra kan dess lopp.
 Knappt den är begynd förr'n den är sluten
 Knappt den hinner öppna rosens knopp.

Rikväl kan upptändas på densamma
 Både kärleken och hatets frö;
 Mången liten eld till låga flamma,
 Åt! och mången sällhetskänsla dö;

Många lätta, ljusva band bli knutna,
 Många tunga bojar läggas på;
 Många gifna löften trolöst brutna,
 Mången redlig vän ifrån oss gå.
 En minut afgör så mångens lycka —
 Menstovännen finner sig så nöjd
 En minut han kan ur nöden rycka
 Uslingen och slänka honom fröjd.

Njut då glädligt hvar minut af lifvet!
 Gör det goda, gör det nyttiga!
 Gif en skärf, af det som dig är gifvet,
 Åt den usla, åt den torftiga!
 Då skall du i dödsminuten smaka
 Lugn och trefnad, och i hoppet fäll,
 Rasta glad en tacksam blick tillbaka,
 Slumra roligt in den sista qväll.

Romans.

En bygdens Tärna, sjutton år
 Och blomstrande och stön,

Förnäma sprättars anbud får,
 Men hör ej deras bön.
 Med gods och guld och perlestrud
 De locka henne ej:
 När hundra sucka: "Blif min brud!"
 Hon swarar hundra nej.

Hon är så god, hon ömt och godt
 Om alla menskor tror;
 Men hennes hjerta klappar blott
 Af kärlek för en mor.
 Att slitig, lydig, glad och from,
 Förljuswa hennes lopp —
 Se der — des ro, des rikedom,
 Des ära och des hopp.

Kom så, förutan guld och skrud,
 En yngling känslofull,
 Och sade: "will du bli min brud
 Förutan skrud och guld?
 Jag will bli sonen åt din mor,
 Om du mig håller kär;
 Min hydda är ej grann, ej stor,
 Men wänner triswas der."

Och slickans kind i purpurbrand
 Sitt blyga ja har sagt,
 Och slickans hand i gossens hand
 Har modren redan lagt.

Du sjunger han uti sitt hjäll
 Med moder och sin brud:
 "Den dygdige är rik och säll
 Förutan guld och skrud."

J. O. Wallin.

Norrlänningens Hemlängtan.

Hwi längtar du åter till fädernesland?
 Mitt hjerta, hwi slår du oroligt?
 När barndomens minnen dig hwissa ibland
 Om hembygdens dalar förtroligt?
 Förgäfwes du ångrar den brännande lust,
 Som gäckande dref dig till främmande kust,
 Från hembygdens skogar och dalar.

Hwad drömde du wäl om den främmande jord,
 Hwad hoppas du ännu i söder?
 Hwar sökte du hjertan? Finns de ej i nord?
 Hwar finnes wäl trognare bröder?
 Hwad sökte du fjerran, hwad brände din håg?
 Hwad såg du i söder, som du icke såg
 I hembygdens skogar och dalar?

Jag minnes min hembygd wid dånande flod,
 Der molnen sig hwila på fjellen;
 Der åldriga skogen mot stormarna stod:
 En grönstande mur omkring tjellen:

Der lifwet war ofskuld och friden blott log,
När dagen rann upp eller Nattwakteln slog
I hembygdens skogar och dalar.

Wäl söfwer min fader; — wid gungande haf
Den grönskande graf honom söfwer;
Och granarna gro kring den älskades graf
Och släta ett ett skugghwals deröfwer.
Men fädernetjellet det blomstrar ju än,
Och moder och wänner mig mana igen
Till hembygdens skogar och dalar.

Jag kommer, jag kommer wäl fjerran ifrån
En gång, till att samna er åter.
Men kanske för sent står de älskades son
Wid grafwernes marmor och gråter, —
Då står jag förskjuten, der älskad jag war,
Och gråter — wid minnet af framfarna där —
I hembygdens skogar och dalar.

A. A. Grafström.

Waggwisa.

Ro, ro liten kind!
Mor kommer straxt in,
Pappa går på Långebro,
Köper barnet gullestor,
Gullestor och spännen,
Så söfwer barnet länge.

Folkdansar.

Ringdans.

Och jägaren han har ett hurtigt mod,
 I skogen månde han wandra,
 Han jagar efter de wilde djur:
 Man honom derfor ej må klandra.
 Men jagten som låg i hans håg
 Och djuret som han eftersåg,
 Det war en wacker flicka.
 För så mången redlig man i grund,
 Så mången redelig god herra.
 O engel sin, låt oss i fannen taga,
 Ty hastigt kom du i mitt sinne,
 Och aldrig går du ur mitt minne
 Förrän i bleka döden.

Så ta'r han henne uti snöhwitan hand
 Som Senfka gösfar plä' göra;
 Så för han hem e till sitt eget land,
 Stor glädje skolen I få höra.
 Kärleken är som klotet rund,
 Som klotet rund, som klotet rund:
 Hon war en wacker flicka.
 För så mången redlig man i grund
 Så mången redelig god herra.

Förrän jag dör, jag måste affted taga,
 Ty hastigt kom du i mitt sinne,
 Och aldrig går du ur mitt minne,
 Förrän i bleka döden.

Ringdans.

En person går inom ringen, uuder det de
 dansande sjunga:

Höga berg och djupa dalar,

(Den inom ringen warande personen bjuder
 upp).

Här är den, som mig behagar:

Hopp, hopp min lilla sockertopp,

Wi ska dansa till solen rinner opp;

Hopp, hopp min sköna,

Nu ska wi dansa i det gröna.

Omsjuugning, hwarwid den som blef upp-
 bjuden stannar inom ringen och bjuder upp en
 annan.

Ringdans.

Ett par dansa inom ringen, hwarwid slidan
 eftergör hwad sången innehåller:

Och jungfrun gångar sig åt linden, åt linden,

Och hwar hon träffar sin lilla wän,

Hon klappar honom uppå linden, ja linden.

Och jungfrun gångar sig åt stoden, åt stoden
 Och hwar hon träffar sin lilla wän,
 Den trampar honom på foten, på foten.

Och jungfrun gångar sig åt stranden, åt stran-
 den,
 Och hwar hon träffar sin lilla wän,
 Hon räcker honom lilla handen, ja handen.

Och jungfrun gångar sig åt lunden, åt lunden,
 Och hwar hon träffar sin lilla wän,
 Den räcker honom lilla munden, ja munden.

Skära Hafra.

(Ringdans af udda antal personer).

Det regnar och det slaskar,
 Det är ett grusligt wäder.
 Inne sitter gubben, han dricker och han qwäder.
 Ute går hans sagra fru, hon räffar och hon skärer.

I morgon ska' wi hafra skära,

Men hwem skall hafran binda? —

Det skall aldrakärestan min:

Hwar skall jag henne finna?

Sag så'na i går om qwälla,

Med fina ögon snälla,

I det klara månsten.

När hvar ta'r sin, så ta'r jag min,

Och då blir trolle' utan.

(Hvar och en stundar att midt öfver ringen
taga sig en maka. Den som blir utan stannar
inom ringen, hvarwid följande sjunges:)

Det war rätt och det war slätt,

Och det war rätt och lagom;

N. N. får i dansen gå,

För flickor will inte ha'n. —

N. N:s grå wante ::

Tag honom i hand,

Släpp honom i land.

Och låt honom få dansa.

(Dansen börjar ånho, hvarwid den som icke
fått sig maka, fattar i ringen. Om den utda
personen är en flicka, ändras orden derefter, så-
som i sista versen: "För gossa wille inte ha'na!")

Ringdans.

En gosse inom ringen är slyselfatt att binda
en frans, hvarunder de dansande sjunga:

Ungerswennen går i dansen,

Plöckar rosor, så fager=fin;

Binder hop den sköna kransen
Åt sin lilla flicka täck och sin.

(Gossen tager en flicka ur ringen och sätter
kransen på hennes hufvud.)

Ärte du min lilla kära

Den jag sjelf utkerat har!

Skall det vara något mera,

Räck då handen och gif mig ja.

(Båda dansa inom ringen, hvarwid de öfriga
dansande sjunga:)

Sist så wart jag så hjertligt gläder,

Att det så behaga, dej och mej;

Jag skall sjunga i alla dagar,

För min flicka icke sade nej.

Kys och klappa uppå kinden.

Kys och klappa och ta i hand.

Herren gifwe jag en gång singe

Sofwa på min lilla flickas arm!

(Om en flicka wid läkens början är inom
ringen, rättas orden berester.)

Ramnsdags- och Födelsedagsgratulationer.

Af F. A. Ohman.

Till en älskad moder,
på Catharina=dagen.

(Från en aflågsse warande son.)

Älskade moder! wid tanken på dig,
Kommer mig nu uti minne:
Något som eger stort värde för mig;
Det att din ramnsdag är inne! —

Suldbaste moder, tag mot af din son,
Den helsning han måttar gifwa;
För det jag mig finner skild dig ifrån,
Måste jag helsningen skrifwa.

Cath'rina kallas den dag som wi nu
Fått sänd, från höjden, att skåda;
Cath'rina, så nämnes äfwen och du,
Min mor! till frojd för oss båda.

Till allas, vår Fader, vill jag en bön
Sända af hela mitt hjerta:
För älskad moder om ålderdom skön,
Fri ifrån sorg och smärta.

Tillegnad

Fru Sophia * *

på det nannsdag.

Dagens drott re'n helsat dig, helsat dig Sophia;
 Tag nu äfwen och från mig några glada, fria
 Helsingssord, på denna dag, som från hjertat
 strömma,
 Tecknade af denna swag, må du dem ej glömma!

Inom eget fridsamt tjäll, helsad mor och
 maka!

Må du intill lifwets qwall samma glädje smaka,
 Och i kärleks, trohets samu, genom barnen friska
 Spira upp ditt kära namn, hwar man det må
 hwiska.

Wördat och med tacksamhet, skall ditt namn
 bland wänner

Stanna qwar, isynnerhet, der man wärde känner
 På hwad rätt och redligt är, skall det högt
 berömmas
 Och af "Den", som allting ser, skall det ej för-
 glömmas.

Till

Den älsfåde

på det namnsdag.

Fast skild från dig, mitt hjerta ständigt drömmer
 Om bilden, som sig djupt har fästat der;
 Ack, aldrig! aldrig! aldrig jag förglömmar
 Den vän, som näst min Gud, mig är så kär!

Ack! huru gerna wille jag ej fira
 Den dag, som här ditt eget, goda namn,
 Med blommor tusend' slag din bana zira
 Det ömt dig sluta i min kärleks famn.

Men, ack! jag kan ej annat, än dig önska
 All glädje som på jorden gifwas må,
 Att på din lefnadsstig må ständigt grönska
 För "dig" ett Eden eller för "os två!" —

Till

Christina

på det namnsdag.

Ack, min Christin' fast skild långt bort från dig
 Vid fjärran stränder jag befinner mig,
 Ditt namn sin gloria sprider kring min själ,
 För mig det utgör lifwets högsta wäl.

En salig fröjd mitt hjerta alltid kändt,
 Då du från hemmet mig en helsning sändt;
 Ett hem, som är ett glädjens hem för mig,
 Der jag först såg och lärde känna dig.

Christin! ditt namn, som är mig dyrt och
 färt,

G'er jag den hyllning som mig hjertat lärt,
 Från själens djup den ock sitt ursprung har,
 Der minnet af ditt namn står ewigt qwar.

Min önskan är, att ingen sorgens wind,
 Må blåsa helsans rosor från din kind,
 Att hoppets blommor blomstra jemt för dig,
 Swartill jag lägger en "förgät ej mig!"

Wördnadsfullt tillegnad

Jungfru N. N.

på Helenadagen.

Helena! glad på fjärlis lätta wingar
 Swäfwar men'stan fram i lifwets wår
 Och, som lustig flöjtton snart förklingar,
 Så förswinna hennes barndomsår.

Helena, du! ännu i ungdomsåren
 Räkna ej hwar klände minut;
 Nej glad du följer hoppet uti spåren,
 Följ det du! — Utaf des folsten njut!

Njut hwar glädje: glädjen är en dufwa,
 Kommen till oss, sänd från himmelen;
 Öfwer tankens, öfwer lifwets grufwa
 Med en sol på wingen flyger den.

Låt ditt hjerta hwila på din tunga,
 Låt din sjäi uti ditt öga bo
 Och en bölja ljus, skall werlden gunga
 För dig, full af redlighet och tro.

Blif, Helena! frist och fri som winden,
 Ljus som strålen uppå Alpens spets,
 Glad som fogelns morgonsång i linden,
 Nöjd och fäll inom din werkningskrets.

Till Johanna.

Åstade slika! din namnsdag, i dag
 Will af allt hjerta jag sira
 Och utaf blommor mång' tusende slag —
 Wille jag kranfar dig wira;
 Men, sjelf en blomma — i fristaste wår,
 Kanste en utfirad hyllning försmår! —

Derföre jag endast med pennans drag,
 Söker att tolkning här gifwa
 Utaf mina känslor wid hjertats slag —
 Och dessa känslor skall blifwa
 Den stjerna som lyser min framtids stig, —
 Wisande genaste wägen till Dig.

Mätte din framtid bli sorgfri och stän!
 O, mätte lyckan dig följa!
 All-Fader! hör min upprigtiga bön,
 Låt sorgens moln icke dölja
 Ungdomliga hoppets fridsälla hamn
 För min Johanna i kärlekens famn! —

All-Fader! på jorden Du ofta byggt
 Ett "Eden" för kärlet och tro, —
 O, gif mig ett sådant, att deruti trygg
 Jag med min Johanna må bo! —
 Brisande Dig ifrån morgon till qväll
 Med tacksamma hjeran i fridsfullt tjäll! —

Tillegnad en ömt älskad moder
 på dens Födelsedag.

Hastigt våra år försvinna,
 Likt en ström de ila bort;
 All den glädje vi här finna,
 Lika flyktig är och kort.

Hvad är men'stan? — So en gåta:
 Och hwem skall wäl lösa den?
 Han, som hör då barnen gråta,
 Han som är de trognas vän!

Och till Honom, hulda moder
 Med en bön jag wänder mig:
 Att Han wille, likt en broder,
 Stödja och ledsaga dig.

Till All-Fadren will jag bedja,
 För en följd af sälla år,
 Att du alltid dig må glädja
 Liksom i din ungdoms wår.

O! min mor, som denna dagen
 Är en fäst för dig och mig;
 Wänligt tag de enkla dragen,
 Som af kärlek egnas dig.

Till N. N.

på des Födelsedag.

Likt blommans doft, wårt lif förswinner,
 Med tidens ström det snabbt forrinner
 Till odödlighetens Ocean.
 Och bör wi noga det betänka,
 Att lifwets Farkost wi ej sänka
 Uti fann på werldens falska Kan.

O! må * * * sig och finna
 Förnöjd och glad, att sig påminna

Alla da'r som hon i listwet bytt;
 Och lika huf sin framtid sfådar
 På denna dag, som henne bådär,
 Att än ett år utaf des lenad flytt.

Till jungfru * * *
 på des Födelsedag.

Stunden är inne
 Och dagen sig randar,
 Nu i mitt minne
 Sig hugkomster blandar;
 Mest mins dock jag
 Nu din Födelsedag.

Ät huru gerna
 Jag dagen will fira;
 Skön, som en stjerna
 Jag wille utfira
 Din älskade bild
 Till en himmel så mild.

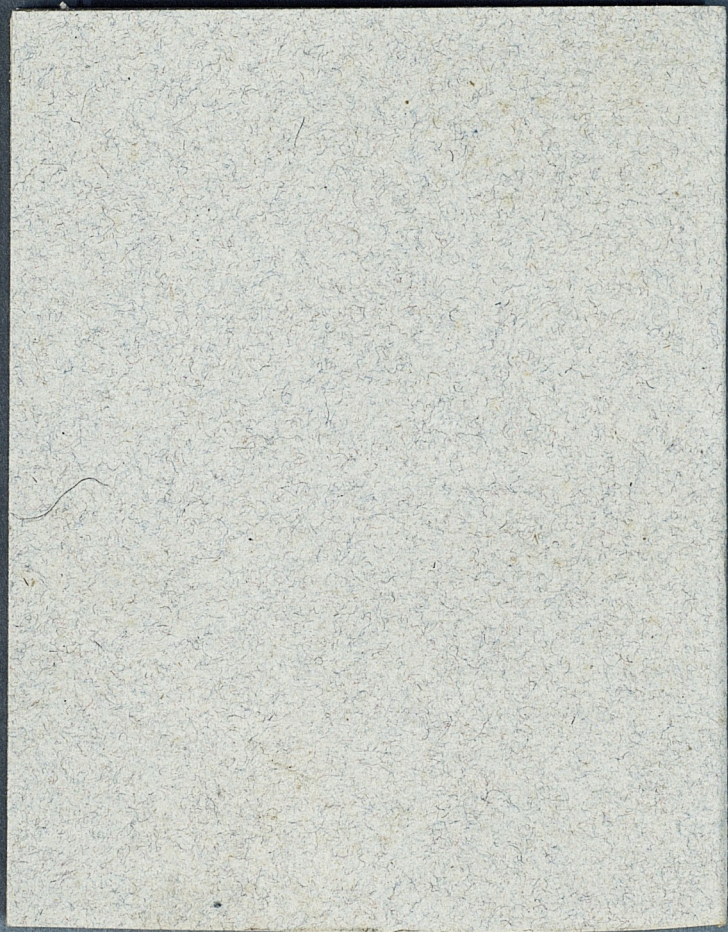
Glädjen, som grönskar
 Du alltid må njuta;
 Hjertligt jag önskar
 Dig ewigt så sluta
 Uti min famn
 Och så hwifta Ditt namn!

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

CHICAGO, ILL. 60607

Preis 12 fl. Wlo.

Oscarshamn 1857, E. W. Reinius.

www.books2ebooks.eu